

На другия день, докато се печеха на зелената трева като гущери, децата дълго шушукаха, правиха смѣтка и се съветваха. Учителътъ дойде при тяхъ и се провикна:

— Деца, ще пратиме въ Троянъ стария слуга да ни купи

за утре дини или круши. Който иска диня — да си дигне ржката. Никой. Който иска круши — да си дигне ржката! Пакъ никой. Кокво значи това?

Тогава се изправи едното отъ ония момчета, които оскърбиха Вълча и рече:

— Господинъ учителю, ние се отказваме за три дни и отъ динитѣ и отъ крушитѣ.

— Защо? — попита учуденъ учителътъ.

— Съ спестенитѣ пари искаме да прибереме още единъ лѣтовникъ.

— Онова куцо момче — Вълчо. Вие не го познавате, то е герой. Приберете го, господинъ учителю! Нека прекара лѣтото при насъ!

— Чухъ вече за него. Всички ли се отказвате отъ плодове заради Вълча?

— Всички! — извикаха четиридесетъ гърла.

— Вие сте славни момчета, доведете го!

Децата скочиха и се втурнаха къмъ ливадата. Намѣриха куцото момче, разказаха какво сж решили и го заведоха въ лѣтовището. Окжпаха го. Намѣриха и за него снѣжнобѣла ризка и кжси гашета. Натъкмиха го. Вълчо не знаеше кжде да си дѣне ржцетѣ отъ срамъ. Отъ очитѣ му струеше безкрайна благодарностъ.

А. Каралийчевъ